

Discussionsionen gik derpaa over til § 4, hvor til Afstemningslisten indeholdt følgende:

37) Bregendahls principale Forslag:

At der istedetfor Ordene: „vil Krigsskatten ic.“ indtil Paragraphens Slutning, sættes: „ville alle Statskatter kunne betales med disse Beviser.“

38) Bregendahls subsidiaire Forslag:

At Ordene: „ifølge den Overenskomst, der for dette Tilfælde er truffet med Nationalbankens forenede Bestyrelse“ udgaae.

39) Paragraphen.

Bregendahl: Der er ved denne Paragraph af mig filltet to Endringsforslag, der ere opførte, det ene under Nr. 37 og det andet under Nr. 38. Det under Nr. 37 stillede gaaer ud paa, at istedetfor at Udkastet kun tilføder, at Creditbeviserne kunne bruges til Betaling af Krigsskatten, skulle de derimod kunne bruges til Betaling af alle Statskatter. Det forekommer mig at være et meget naturligt Forlangende, at med det samme Betalingsmiddel, med hvilket Staten betaler sin Forpligtelse, med det samme Betalingsmiddel maa ogsaa Forpligtelser til Staten kunne indfries. Jeg veed nu vel, at der vil møde megen Indsigelse imod dette Forslag, navnlig fra Bankens Side, at dette af Nogle vil blive anseet at være i Strid med det Monopol eller den Eneret, der menes at være tilstaaet den danske Nationalbank. Det er imidlertid en Anskuelse, jeg ingenlunde kan dele. Jeg vil indrømme, at Udtrykkene i Nationalbankens Actoi af 1818 kan lede til at antage en saadan Mening; men jeg troer, at disse Udtryk maae forstaaes aldeles i Overensstemmelse med den oprindelige Foundation for Banken af 1813 og at navnlig de Udtryk i Foundationen af 1813, som gaae ud paa at fastsætte Grænserne for Bankens Ret i den Henseende, at de ere aldeles afgjørende for, at et Forslag som dette ikke staaer i Strid med Bankens Rettigheder. Det er under tidligere Forhandlinger om det samme Punct i Anledning af Creditbevisers Udstedelse i 1848 vel af Nationalbankens Bestyrelse paaberaabt, at en Anordning af 1814, angaaende Comiteesleders Udstedelse, skulde vise, at Regjeringen paa den Tid, som laae saa nær ved Udstedelsen af den oprindelige

Foundation af Banken, har anerkjendt, at slige Creditbevisers Modtagelse i de kongelige Kasser stred mod Bankens Rettigheder; men jeg troer tværtimod, at denne Placat af 1814, rigtig forstaaet, idetmindste saaledes som dens Motiver ere gjengivne i den officielle Bekjendtgjørelse, tværtimod viser, at slige Creditbevisers Modtagelse i den kongelige Kasse, endogsaa i Betaling af Skatter, ikke strider mod Bankens Privilegium. Jeg skal imidlertid ikke forfølge dette Spørgsmaal her videre; thi jeg tilstaaer, at den egentlige praktiske Nytte, jeg har tænkt mig ved at stille dette Forslag under Nr. 37, det var at understøtte det til § 1 stillede Forslag om Nedsettelsen af Renten af Creditbeviserne. Forslaget under Nr. 37 er tildeels filltet af mig, for at gjøre Forsamlingen saameget mere tilbøielig til at gaae ind paa Forslaget om Nedsettelsen af Renten, idet jeg troede at Forslaget under Nr. 37 vilde, naar det blev gennemført, afvæbne enhver Frygt for at Nedsettelsen af Renten skulde svække Creditbevisernes Cours eller Tilliden til Creditbeviserne; imidlertid er Forslaget om Nedsettelse af Renten forfattet, og jeg skal derfor ikke insistere paa, at der afstemmes om Forslaget under Nr. 37; derimod kan jeg ikke frafalde Forslaget under Nr. 38. Det forekommer mig noget ganske besynderligt, at der forlanges af Folkethinget, at samme skal tage en Beslutning, hvorved det stadfæster en Overenskomst, som er Folkethinget ubekjendt. Jeg troer, at det er et stærkt Forlangende til Folkethinget at fordre af det, at det her skal stadfæste en Overenskomst med Banken, som ikke er forelagt Folkethinget. Med alt muligt Hensyn til Bankens Fordringer, troer jeg dog ikke at Banken vil kunne fordre videre end, at Lovens i § 4 ikke kommer til at indeholde andel om Creditbevisers Modtagelse i den kongelige Kasse end at de skulde modtages paa den Maade, som Banken har erkjendt, at den under de nærværende Forhold ikke har Noget imod; men jeg troer ikke, at Banken vil kunne fordre med nogen Grund, at det udtrykkelig skal optages i Loven, at det er efter dens Samtykke eller efter Overenskomst med den, og jeg troer, at det er saameget mere urigtigt at optage Sligt i Loven, naar det ikke vides hvorle-